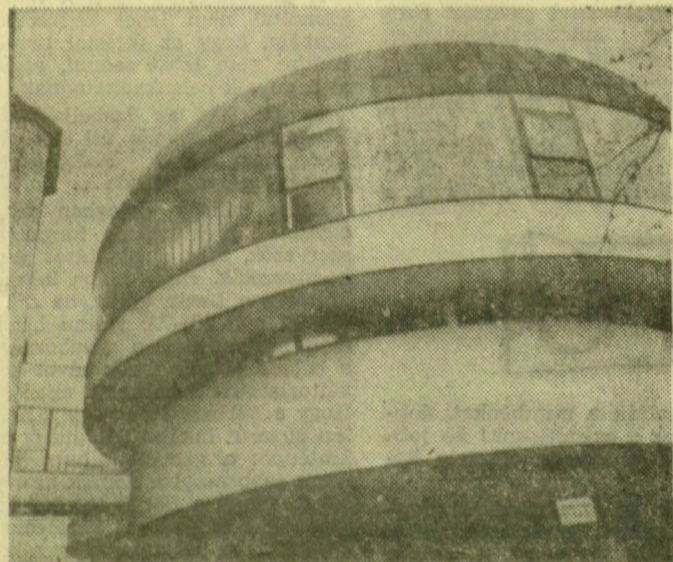
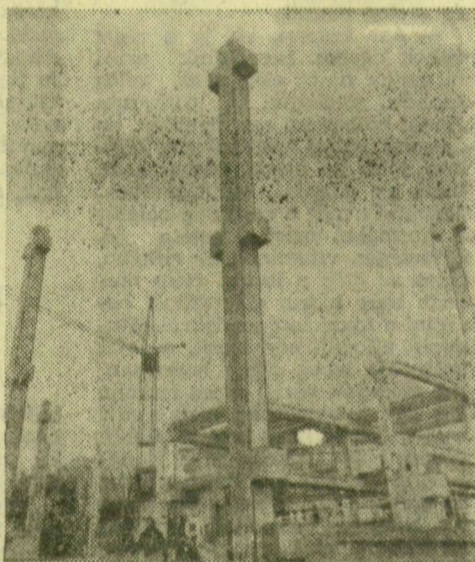

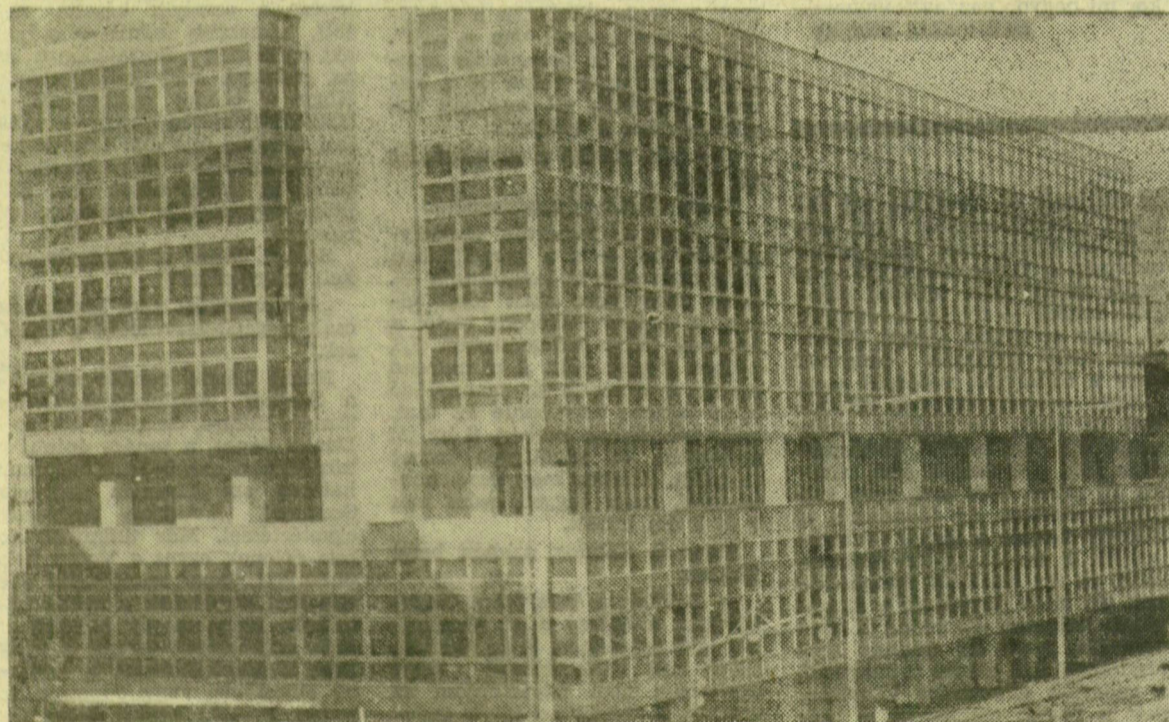
A partfal egy szakasza. (Elkészült 1978. június)

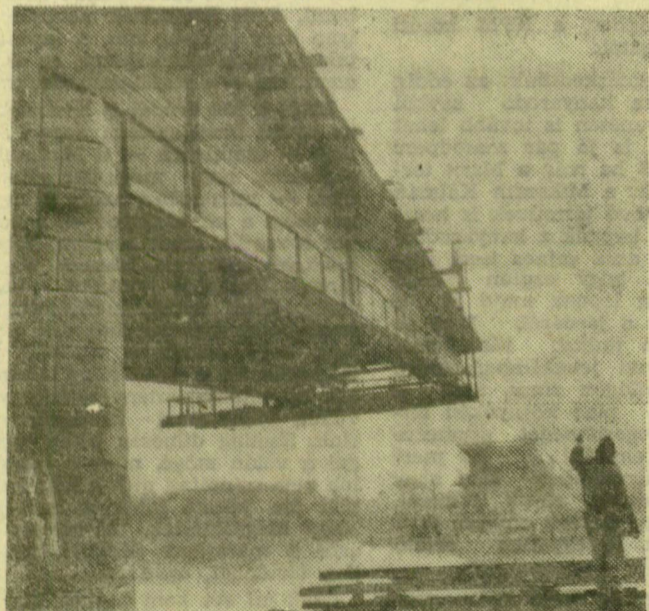
Belgyógyászati klinikák intenzív osztálya. (Átadták 1976. december)

Az épülő nagyáruház betontartói. (Az alapkövet 1977. júniusban tették le)

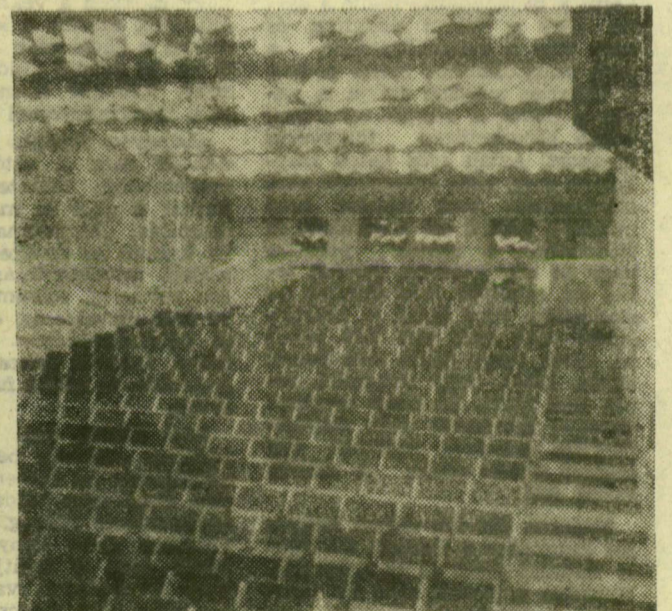
A szegedi új postapalota (1977. márciusában adták át)

A szeged-északi közúti híd. (Átadási határidő 1979. vége)

Az újszegedi versenyszoda medencéje. (Átadási határidő 1979. tavasza)

A Kiszinház nézőtere. (Átadták 1977. február)

Határozat és

Sokan hadakozunk Szegedért. Közös érdekünk, hogy holnap még csinosabb és gazdagabb legyen, mint ma. Ezért lepett meg, amikor egy, a várospolitikával elégedetlen vegyes társaságban valaki váratlanul kijelentette: „Az is baj, hogy a kommunisták többet csókolóznak, mint vitatkoznak.” Mintha sokkolni akart volna. Meg is kérdeztem rogtan, honnan szedte ezt a sületlen szöveget, miért keveri össze a névnapki köszöntőket a dolgos köznappal, mire ő fölényesen megvonta a vállát: „A másik öreg hiba pedig, hogy azt képzeltek, mindent hibátlanul csináltak.”

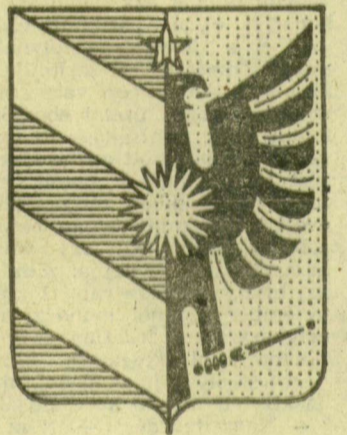
Emlékeztetem rá, milyen csendben gunnyasztó, elhanyagolt fészek volt húsz évvel ezelőtt ez a város, ma pedig nemcsak a szerszámok csattogásától hangos, hanem attól is, hogy boldog, boldogtalan tele szájjal mondhatja és mondja is a magát. S melyik látószemű ember tagadja, hogy a kommunisták és a pártönkívliek tíz- és százezer féle indítványát, elképzelését elsősorban a pártiszervek szedegetik össze, azok szelektálják és használják föl a város ésszerű fejlesztése, csinosítása érdekében? Csak a lakosság nemes törekvéseit szemmel tartó és értő kommunista testületek tudják igazán, mily rengeteg időt emészt, mennyi fáradozásba kerül, míg „a szerte-népet” egy irányba lehet indítani, s mekkora türelmet igényel, amíg az útalanságból sejtés, a sejtésből tudás, a tudásból pedig cselekvő akarat válik.

Az alapkérdésekben tényleg nincs vita. A munkáshatalom erősítésében már a pártönkívliek zöme is őszintén egyetért velünk. Ellenben az érdekek különbözősége, gazdálkodásunk gyengéi, a beruházások sorrendje, az ügyműködés jelenlegi formája a kommunistákat is gyakran éles vitára készíteti.

A megyei és a városi párttervezet — 1975 első hónapjaiban — határozott arról is a többi között, hogy mit, milyen határidőre kell fölépíteni Szegeden, s ezt a küldöttek készséggel hagyták jóvá. Azért szavazták meg a határozati javaslatot, mert nem volt kétségük afelől, hogy a pártbizottságok az anyagi eszközök figyelembevételével, gondosan sorolták föl, jelölték meg a tennivalókat. Az azonban már szinte természetes, hogy amikor a részletek egyeztetésére, a végrehajtás mikéntjére kerül sor, a „minél előbb — minél jobban” körül elkezdődött a szakadatlan eszmecsere a városi tanácsban, a szakszervezetekben, a népfőgyűlé-

seken stb. Bizony, mi az utóbbi három-négy esztendőben sem igen értünk rá egymás keblére borulni. Mire döntés született például abban, mekkora összegbe kerülhet, illetve milyen formájú legyen az új Tisza-híd, irgalmatlan sok adat összegyűjtésére, jól átgondolt javaslatra és érvelésre, elemzésre és summázatra, megbízásra és ellenőrzésre, rendelkezési kiadásra és -módosításra, pénzügyi manőverezésre volt szükség. S mi tagadás, egyszerűen az asztalra is oda kellett dörrenteni, mert a lesipuskás, „nekem mindegy, majd csak lesz valahogy” fajta kényelem, vagy a kishitűség nem reagált a szalonképes biztatásra.

Néhány éve, tőlünk független okok miatt — ki ne emlékezne rá! — valamennyi baj egyszerre

szakadt a nyakunkba. Sokáig akkora volt itt a széjjelség, hogy nemcsak a külföldi turisták, hanem a magyar sofőrök is irányt tévesztettek. Egy kamionos zsákutcába hajtván, mérgében azzal gázolt bele lokálpatrióta önéretembe, hogy kinyitotta a vezetőfülké ajtáját: „Mondja, hogyan lehet ebből a tetű városból kijutni?” Hol vagyunk már ettől! A bejáró főutakat elegánsan rendbe hoztuk. A partfal építése befejezés előtt áll. Szeged szemlátomást magasodik, nemcsak az új városrészek nyulánk házal miatt, hanem mert a körutakon belüli épületek jelentős részét is megfejeltük, följűjtöttük. Megkapóbbá formáltuk környezetünket. Nem úgy, hogy csókolóztunk, hanem állandó, oda-vissza beszélő tanácskozások, kemény szellemi és fizikai munka révén. Persze, azért ma sincs kevesebb gondunk. Ha igaz az, hogy a cél kitűzése és a küzdő versengés élteti a társadalmat és benne az egyént, akkor a halál a mi házuk táját egyelőre nagy ívben elkerüli. Mi tudjuk, hová igyekszünk, mi tisztában vagyunk saját felelősségünkkel. Kikészülődünk a szegénységből. Jólakhat, melegedhet, ruházkozhat kevés kivétellel va-